

*FRIEDRICH KLÁRA**Magyarország*

Egyedül vagy, mint a szarvas
a puskacsó előtt
piros véredben kotorásznak
rongylelkű hitszegők...

Anyámhoz, későn

Fényes égnek szép gyermeke,
hajnali királynány
 eget, földet összekötő
tündöklő szivárvány

Templomok ünnepi virága
 hófehér fűrtös orgona
imák szárnyán Istenhez szálló
bársonyos rózsák illata

Gyógyító vizű tiszta forrás
 titokzatos mélységű tó
köveken táncoló patak
földeket öntöző folyó

Miért nem láttam mindezt
amíg itt voltál velem
az éjszakákba belesírom
anyám, bocsáss meg nekem

De inkább mégse, ne bocsásd meg,
hogyan nem hittem el féltő szavad
bűnhődjek csak, megérdemlem
mert sokszor megbántottalak

S majd, ha egyszer az Időben
találkozunk egy másik csillagon
lábad elé térdepelve
remélem, hogy elmondhatom

Nélküled nagyon árva lettem
s ha ijesztő az éjszaka

ugyanúgy, ahogy gyerekként
kiáltozom: anya, anya

De nem vagy a másik szobában
elengedted hálátlan kezem
megérdemlem az árvaságot
anyám, ne bocsáss meg nekem

Hajnali utazás

A hajnali városban kőkemény a fény
váratlan sarkokon térdel a remény

Néha árnyak futnak át a parkok szélein
fejemre visszahullnak elrontott éveim

Mit Isten felé dobtam közáporként zuhog
szárnyukat elvesztették az őrzőangyalok

Egyre csak lemaradva futok a változásban
a hangod kísért még harangzúgásba zártan

Keresem azt, ami tiszta, szép, örök
szívemben felépülnek hatalmas kőkörök

Köszálak tetejére lélekmadár suhan
gyötrő félelmeimtől tisztíts meg jó Uram

És ha kérhetek még, a messzi gyermeket
küldd haza még egyszer, mielőtt nem leszek

*TÚRÓCZI PÉTER**A balkántól nyugatra*

A balkántól nyugatra, kihívták párbajra a
halált,
Úgy látszik másnak már nem értik meg arra a
szavát.
Hát indultam, fekete csuklyámat borzolta a
szél,

Hideg idő volt, a kaszámra ráfagyott a vér,
Csodás éjszaka, csillagos ég, szikrázó
telihold,
A balkántól nyugatra tragédia előtti feszült
csend honolt...

A balkántól nyugatra, monumentális város,
Szár az idő, az utca mégis sáros,
Megkerestem a megadott címet, hatalmas
tömeg,
Melldöngető zene, se dallam, se szöveg,
Gyorsan engedtek be, nem kérdeztek semmit,
A balkántól nyugatra, egy csuklyás alak
kaszával sem izgat senkit...

A balkántól nyugatra, szűkös lépcsőház,
Mindenkit elkapott az örült diszkó láz,
Fiatalok, tolakodnak, ruhatárba adják az
eszüket,

A veszélyre mindegyik vak, és a
segélyhívásra süket.
„Késelés” kiáltom, mindenki meredten néz
arcom sötétjébe,
A balkántól nyugatra, hamarost, ennek a
bulinak is vége...

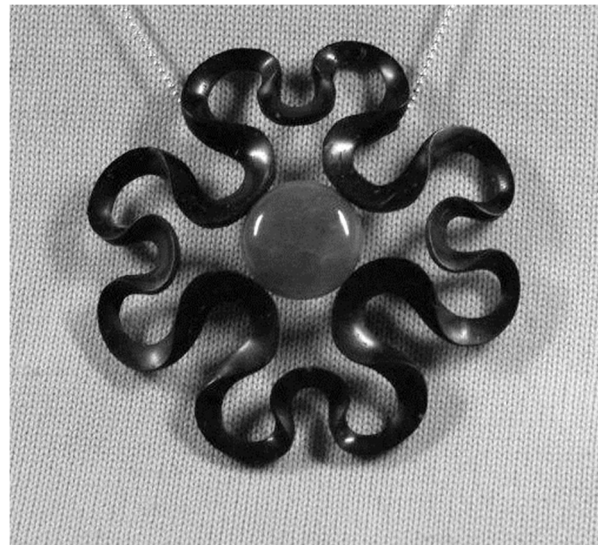
A balkántól nyugatra, bepánikolt
embertenger,
Senki sem tud semmit, kérdezni meg nem
mer,
Zúdulunk lefelé, fiatal lányok mellettem,
Olyat kell tennem, amelyet már régen nem
tettem,
A kasza rúdját kitartom, hárman férnek bele,
A balkántól nyugatra hirtelen csendbe fullad
a zene...

A balkántól nyugatra, tele voltak étellel,
Szembe találtak a kegyetlen végzettel,
Nem tehettek róla, a társadalom elfordította
fejét, és befogta a száját,
Megint nem az igazi adósok rendezték a
számlát.
Miért kell tragédia ahhoz, hogy egyértelmű
legyen az embereknek,
A balkántól nyugatra sem szabad mindent
engedni egy gyereknek...

A balkántól nyugatra, kapzsiságból nővő
gyászvirágok,
Síró emberek, akikben összeomlottak
világok,
Három lélek a mennybe ment, börtönbe
mégse ment senki,
Ez a három, remélhetőleg, most több százét
megmenti.
Távolodom a várostól, ezer kutya gyászmisést
ugat,
Ez még sajnos mindig a balkán, és nem a hön
áhított nyugat...

VALEK TÜNDE

Aventurin

Aventurin köves nyakék alkotó: Gyimóthy Gábor

„Avanti ragazzi di Buda
avanti ragazzi di Pest
studenti, braccianti, operai,
il sole non sorge più ad Est.

Egy szerény ékszer, egy medál
Magában összegyűjtve a Sarki fényt
A kő kékeszöldes csillogása
Tükrözi az éji Nap rejtett jelét
Derült, októbervégi éjszakán
Zöld szalagok nyúlnak függönnyé
Szelik az eget felfénylő indázással
A Föld túl feléről gerjed a napszél
Hirdeti a Nap íves szabadságát

Legyen nappal vagy fekete éj
 A föld kerekén a napsugár
 Küldi rendületlen üzenetét!
 Nyílnak árnyas kertben ultraviolák
 Mikor a csend rideg, hideg és mély
 Lebben langyos fuvallat tinta-homályon át
 Szüremlik a derengés infravörössé
 A sötétség bilincseire, előre hát!
 Tudd és hidd, már jó, s itt a fény!

*

A vénülő turini Remete
 Ezernyolcszázhatvanhétben
 Megírta Kasszandra levelét
 48-ból nem engedni, semmiképp!
 Deák Ferenc szemére vetette,
 Amit egykor bölcsen hirdetett:
 A jogot, melyet erőszak elveszen
 Vissza lehet szerezni, jó időpont
 Veszve csak az van, amiről a nemzet
 Önként, örök időkre lemondott
 Mára hol a tántoríthatatlan ragaszkodás?
 Az önálláshoz, kivívott alkotmányos
 jogokhoz
 Büszke jogmegtartás helyett vert
 jogfeláldozás
 Ma a divatos! Ez a visszakozás, ma nem
 indokolt!
 S lám a Habsburg-ház trónfosztását
 Mi megtörtént 19 éve, feledtük tán?
 Már készülődnek koronázási misére
 A Budai Várban nyüzsgés, zibongás,
 És keserű, fojtott csend
 Pedig egy nagy tanulság levonható
 Hol más ország béli az uralkodó
 A hon idegen érdekek eszköze lesz
 A közügyi munkálatok folynak rendesen
 Az eddigi joggyakorlat osztrák kézben leend
 Az országgyűlés formaivá süllyed
 A költségvetést nem vitatni, csak elfogadni
 kell
 A birodalmi egységért, nagyhatalmi állásért
 Függetlenségünk ily' értelmetlenül áldozni
 Nem szabad, hiába sok kecsegtető ígélet!
 Nem lesz a határőrvidéknek kiemelt szerepe
 Nem lesz nemzetőrség, önálló hadsereg
 Nem lesz hadi költségvetés, oda a háborújog
 Helyettük lesz:

Hadkötelezettség, államadósság, növekvő
 adók

A besorozottak ágyútöltelékké züllesztve
 Szolgálnak élve-halva idegen érdekeket
 A közös ló teszi: kisebbségeinket
 Szomszédainkat ádáz ellenséggé
 Nekünk jut a céltábla szerep
 Ide jöjjetek! Ide lőjjetek!
 E nemzethalált elkerülni volna jó!
 Milyen felelős az, aki önsorsrontó?
 A változatlan és tanított múltra
 Válasz: egy alkotó jelen és élhető jövő
 A felelősségtudat hazám iránt
 Figyelmeztetni kíván: Kerüljük el a
 nemzethalált!
 Én már öreg vagyok, meghalok
 Népjövendő reményvirágai nyílnak-e majd
 síromon?

2019. 11. 15.

JACSO PÁL

Avasi lépcsősor(s)ok

Hosszú lépcsősorok végén őrt áll a kilátó,
 betonteste alatt szélesre tárt terpesz,
 kémeleli a távot: Tokajt meg a Tátrát, mert
 az idő van mikor ad, s van, amikor elvesz...
 Novemberi nyúlós ködben araszol a város.
 rövidke nappalok, hosszú féktávolság.
 A megállóknak kukákban kutatnak,
 a megígért jólétről sokadszor lekéstek,
 a hideg borosüvegek alján, talán még
 lötyög néhány deci savanyú barátság...

A templomtornyokban vacogva konganak,
 nyáron kitágult tüdővel zengő ércharangok,
 mint kottalapra szórt, szertelen hangjegyek,
 ezerszámra ülnek meredek háztetőkön,
 tollukat borzolva, szürkés-kék galambok.
 Mégis e látképet semmiért nem adom,
 retinámba vésődött a csupasz tűzfalakon
 leomló vakolat, pedig haladt erre is a világ,
 évtizedekig megállva, némán megbámulva,
 zezzug, árnyékba húzódó hátsó udvarokat.

Az összebújó borházakon álmos
ablakszemek,
nincs még kész az újbor, megpihen a
Mélyvölgy,
álmodik a nyárral, mint forró ölü kéjhölgy
mulatott az ősszel hajnalokig italozó
rekedt hangú, örökifjú, duhaj cimborákkal.
S ha vége van a télnek, lesz még ilyen talán,
s színes fényjátékok újra játszanak majd,
a lassan megbarnuló zszindelytető alatt,
méltósággal felfehérlő, öreg templom falán.
És a
hosszú lépcsősor(s)ok végén őrt áll a kilátó
remélve, nyugdíjaskorára újra fiatal lesz,
kémlelve a távot: a Diósgyőri várat, hisz
az idő van mikor ad, s van amikor elvesz...
Az meg kicsit szégyenlősen, tétován int
vissza.
Hórihorgas nyakú, büszke toronydaru barátai
azt ígérték tegnap, jövőre már mind a négy
magas tornya, szép cserepes tetővel,
és hibátlanul meglesz...

Itt,
reggelente ablakodból nem láthatsz lagúnát,
sem kéklő hegyek ormát,
csak egy ötven éve álmunk őrző
kilátónak tornyát,
honnan sokszáz emlék hívogat
fel a ködös Bükkbe:
s összegyűjti boldog könnyeinket,
egy öreg tó tükre.
Forrásának friss vizét a város
zubogó patakjából issza,
sötétlőn-mély szeme, sárgult
képeslapokról tükröződik vissza.

Zötykölődtek diákéveink,
zörgő, sárga –villamoson,
jártunk erdőt csühögő vonattal,
mi kertek alatt osont.
Emlékszem, hol kaptam egy szép
szökétől első forró csókom,
s tanultam kamasz izgalommal

feltörni a szerelmi kódomb...
Voltam csendben lázadó,
néha erős vállakkal is gyöngé,
akadályt emelt elém az út,
másnak apró por-göröngye...
Próbáltam járni és beszélni tanulni,
de nem az iskoláktól,
inkább hosszú-konok utakon,
a magam hibájából.
Lettem hamar felnőtt,
kócos-öszülön is
naiv gyermek szívvel:
Lelkem innen táplálkozik,
míg a Jóisten nem hív fel...
Cipelem bőröndöm, kiborul a mának:
lombját sokszor megmetszik,
de gyökerét nem, a fának...
Bevallom, nem voltam hű gazdája
mindig e vidéknek,
elvágyó gondolataim s induló lépteim,
mégis visszatértek.
Mert:
Az Avas alján, pincék mélyén lusta az idő,
az öreg toronyórában megállt az ütő.
Leugrott a kismutató - titkon követem -,
megkopottan-kacsARINGÓS macskaköveken.
Görbe éjszakák után a hajnal, villamosra vár,
a csonka óramutató épp gyök-kettőre áll
Még a kutyák sem ugatnak, hallatszik a
csönd;
az esti műszak fenn az égből, izzó vasat
önt...
Itt lassabban forog a Föld, az élet megpihen,
itt nem fog stresszelni téged, hidd el, senki
sem.
Összekeveredik bennünk múlt-jelen-jövő,
az öreg toronyórában alszik az idő.
Görbe éjszakák után a hajnal villamosra vár,
a csonka óramutató álmában kiabál...
Az esti műszak fenn az égből, kisfröccsöket
önt,
reggelig még velünk mulat pincékben a
csönd.